

Bases per a la Llei d'Educació de Catalunya Una llei de país

Generalitat de Catalunya
Departament d'Educació

Índex

• I. Punt de partida	2
• II. El perquè d'una llei	7
• III. Característiques de la Llei	10
• IV. Bases de la Llei	13
1. Els principis generals del sistema educatiu català	13
2. La definició, l'abast i la gestió del servei públic d'educació	14
3. La planificació de l'oferta educativa	16
4. La gestió dels centres educatius des del principi d'autonomia	17
5. La professió docent	18
6. L'avaluació del sistema educatiu	20
7. L'educació, les famílies i el territori	21
8. L'ensenyament obligatori	22
9. Els ensenyaments postobligatoris	24
10. El finançament	24
• Annex: taules de dades	25

I. Punt de partida

Les aspiracions de la societat catalana

La societat catalana té l'aspiració de millorar la seva prosperitat material, el seu benestar social i la seva cohesió comunitària. Vol que totes les persones que la conformen puguin portar a terme plenament els seus projectes de vida. La llibertat responsable de les persones, que defineix la ciutadania plena, només es pot donar en un marc social obert, que faciliti equitativament a tothom les oportunitats per conquerir la seva autonomia.

Aquesta aspiració col·lectiva no s'assoleix mai del tot i requereix d'un esforç permanent d'adaptació i d'innovació per adequar-se a l'evolució canviant de les condicions econòmiques, tecnològiques, socials i culturals del nostre entorn. Un entorn que cada cop és més ampli fins a esdevenir global, a la vegada que també és més dinàmic. Per tant, la societat catalana sap que la prosperitat, el benestar i la cohesió de demà no estan assegurats i que s'ha de dotar de les eines necessàries per garantir un futur millor per a tots els catalans.

Pensar en el futur és pensar en els nostres infants i adolescents d'avui que volem que arribin a ser individus lliures i ciutadans responsables. De la seva realització personal, en dependrà el progrés col·lectiu.

El paper de l'educació en la satisfacció d'aquestes aspiracions

Per això l'educació és una de les eines bàsiques que poden obrir-nos o tancar-nos el futur. Sempre ha estat així i, en conseqüència, la societat i les institucions catalanes han fet un gran esforç durant tot el segle XX, fins i tot en les pitjors condicions de la dictadura, per tenir una escola de qualitat. Aquest esforç s'ha intensificat en els darrers trenta anys de democràcia i autonomia, en els quals s'ha bastit un sistema educatiu que ha fet possible l'escolarització de tots els infants i joves de Catalunya. Encertadament s'ha entès que aquest era el punt de partida bàsic per oferir les oportunitats vitals a què té dret tota persona, a partir de proporcionar a cadascú el màxim d'educació possible.

L'esforç que s'ha fet en trenta anys

El reconeixement del dret a l'educació i l'atribució als poders públics de la responsabilitat de garantir-lo han estat consagrats en els textos normatius de més alt rang internacionals, europeus, espanyols i catalans, així com en les normes que els desenvolupen.

Les referències bàsiques a partir de les quals s'ha construït el nostre sistema educatiu, dins d'un marc institucional que ha desenvolupat les competències educatives de la Generalitat de Catalunya són: els principis de llibertat, qualitat, equitat i participació, que emmarquen el dret a l'educació; la finalitat del ple desenvolupament de la personalitat i de les capacitats de les persones, i els valors de la llibertat personal, de la responsabilitat, de la solidaritat, de la tolerància, del respecte, de la igualtat i de la justícia.

Com a resultat, avui disposem d'una cada cop més potent xarxa escolar pública que es complementa per la majoria dels centres privats que han concertat la prestació d'un servei escolar públic. Així, s'han atès les demandes creixents d'escolarització que la societat catalana reclamava i avui s'intenta absorbir l'impacte d'un intensíssim flux migratori, sense gaire parangó en els països del nostre entorn.

Al mateix temps, el nostre sistema educatiu ha estat un dels vehicles fonamentals de la recuperació de la llengua catalana; n'ha normalitzat plenament l'ús en l'àmbit escolar en haver-la adoptat com a llengua vehicular des del primer moment en què es va recuperar l'autogovern.

I tot això s'ha fet simultàniament amb reformes organitzatives i pedagògiques de gran ambició, no sempre plenament reeixides ni en el disseny ni en l'aplicació coherent, però que han estat precedides i acompanyades d'una gran efervescència renovadora de l'escola catalana.

El resultat d'aquest esforç no és gens negligible, gràcies sobretot al paper de la comunitat educativa. Avui, a Catalunya, amb la plena escolarització es pot dir que s'ha universalitzat efectivament el dret a l'educació; que els infants amb necessitats educatives especials són considerats i atesos en una perspectiva d'integració escolar; que el nivell educatiu general ha progressat fins a obtenir uns resultats estàndards relativament acceptables; que s'ha elevat el nivell de formació del professorat; que les condicions materials de les escoles són millors que mai; que els recursos públics destinats a l'educació no han parat de créixer; que la renovació pedagògica ha innovat currículums i mètodes d'aprenentatge; que la participació dels diferents sectors de la comunitat educativa en la gestió del sistema educatiu en tots els seus nivells és una realitat...

Les raons que aconsellen un canvi

Però arribats a aquest punt, és legítim preguntar-se si ens donem per satisfets amb el que s'ha aconseguit, si som prou autoexigents o si complim amb els estàndards definits per les organitzacions internacionals. En definitiva, hem de plantejar-nos la pregunta de si l'actual rendiment del nostre sistema educatiu és realment satisfactori i suficient per proporcionar millors oportunitats i per assegurar un futur col·lectiu. I la resposta és inevitablement crítica: no som on aspirem a arribar ni en l'equitat ni en la qualitat i l'excel·lència del nostre sistema educatiu.

Hi ha tot un seguit d'elements que apunten a la necessitat de superar l'estadi actual, perquè el progrés col·lectiu en relació amb els altres països del nostre entorn necessita de l'impuls d'un sistema educatiu enfortit i renovat.

Raons educatives

Si prestem atenció als indicadors dels resultats del nostre sistema educatiu trobem indicis concrets de la necessitat d'una rectificació orientada a aprovar l'assignatura pendent de la disminució dràstica del fracàs escolar.

Per exemple, si atenem uns quants indicadors sistèmics, veiem com el nombre total d'alumnes del sistema educatiu primari i secundari no ha parat de créixer des del curs 2000-2005 i s'ha incrementat en quasi 150.000 alumnes en 8 anys (*vegeu la taula 1*); també observem com el percentatge d'alumnes graduats en ESO el curs 2004-2005 només arriba al 72,2% de la població de

15 anys (*vegeu la taula 2*); que la taxa d'abandonament escolar prematur arribava el 2005 a un 32,9% de la població compresa entre els 18 i els 24 anys (*vegeu la taula 3*), ben lluny de la mitjana de la Unió Europea del 15,2% o de l'objectiu de Lisboa del 10% per al 2010; que el percentatge de població entre els 20 i 24 anys amb titulació postobligatòria era del 61,5% el 2005, 15 punts per sota de la mitjana de la Unió Europea (*vegeu la taula 4*), o que la taxa d'escolarització postobligatòria dels joves entre 19 i 21 anys era del 49,4% el 2006, per sota del 50,6% de l'any 1997 (*vegeu la taula 13*).

És a dir, el fracàs escolar continua essent massa elevat i l'abandonament prematur del sistema educatiu, una realitat que condiciona negativament la capacitat col·lectiva del país.

I si passem als indicadors del rendiment escolar, trobem que en el curs 2003-2004 les taxes de promoció escolar a segon d'ESO eren del 84%, a quart d'ESO, del 72% i a segon de Batxillerat, del 75% (*vegeu la taula 5*); que els percentatges d'encerts dels alumnes de sisè de primària en una prova del curs 2002-2003 per àrees de coneixement eren, per exemple, d'un 56,8% en matemàtiques, d'un 60,8% en llengua anglesa, d'un 65,4 en llengua castellana o d'un 71,5% en llengua catalana (*vegeu la taula 6*); que el nivell d'assoliment de competències bàsiques d'alumnes de segon d'ESO al curs 2003-2004 era d'un 53% en matemàtiques, d'un 54% en anglès, d'un 62% en ciències, d'un 66% en català o d'un 74% en castellà (*vegeu la taula 7*), o que segons l'estudi PISA de 2003 (amb mitjanes OCDE de 500 punts) la competència matemàtica dels alumnes catalans era de 494 punts, la competència lectora, de 483 punts, la científica, de 502 punts i la de resolució de problemes, de 493 punts (*vegeu la taula 8*).¹

Són uns quants exemples d'indicadors d'un rendiment escolar insatisfactori o, si es vol, relativament insatisfactori, però en tot cas per sota de l'exigible i que de ben segur és susceptible de millora significativa. No seria prou equànime, però, silenciar que els resultats de l'estudi PISA assenyalen com un factor positiu la baixa dispersió dels resultats, que seria un bon indicador de l'equitat del sistema.

És cert que hi ha factors exògens al sistema educatiu que poden explicar part del fracàs escolar que patim i de les dificultats per seguir aixecant el nivell educatiu global, però no es poden ignorar altres factors endògens al sistema educatiu: des de la formació del professorat a la idoneïtat de l'ordenació educativa i del currículum, passant pels mètodes pedagògics i didàctics o l'assimilació deficient d'una legislació educativa ni ben entesa ni ben rebuda per part del cos docent. Cal insistir en la importància del model organitzatiu escolar, encara massa rígid i poc eficient, que no tradueix l'increment de recursos en resultats suficientment positius. Estaríem davant d'una mena de llei de rendiments decreixents del sistema educatiu, agreujada per unes diferències acusades entre l'escola pública i l'escola concertada, que dibuixen un model educatiu que tendeix a la dualització social.

Raons socials

I això ens porta a considerar la influència de determinades dinàmiques socials en el comportament i rendiment de la institució educativa. Uns quants indicadors demogràfics i socials ens hi poden ajudar.

1. L'estudi PISA de 2006, de difusió imminent, preveu resultats similars als d'anys anteriors.

Hem vist abans que, en els darrers 8 anys, el nombre total d'alumnes escolaritzats ha passat de 989.551 a 1.136.100, amb un creixement del 14,8%, però en el mateix període el nombre d'alumnes d'origen estranger ha passat de 23.778 alumnes (2,5% del total) del curs 2000-2001 als actuals 133.000 (12,5%), amb un creixement del 459,3%! (vegeu la taula 14). Aquests alumnes estrangers d'origen ben diversos (vegeu la taula 19) no es distribueixen, però, de forma homogènia ni en el territori ni en la xarxa escolar. Així, en el territori tenim 14 comarques amb altes concentracions d'alumnes estrangers de més del 15% del total (vegeu les taules 15 i 16): municipis com Salt arriben al 42,9%; Canovelles, al 27,9%; Manlleu, al 25%; Ulldecona, al 29%; l'Hospitalet de Llobregat, al 21,2%, i Santa Coloma de Gramenet, al 20,5% (vegeu les taules 17 i 18). I, baixant al detall, en determinats barris de les nostres ciutats trobaríem concentracions d'alumnat estranger encara molt més intenses. I si del territori observem la distribució de l'alumnat segons la tipologia dels centres educatius, en els centres públics ens trobem amb una concentració desproporcionada de l'alumnat estranger (vegeu les taules 20 i 21).

D'aquests indicadors, se'n dedueix que l'arribada d'alumnat procedent de la immigració en un curt període de temps està desbordant, en determinats punts, la capacitat del sistema educatiu per entomar aquest nou repte amb condicions d'equitat i d'igualtat d'oportunitats. Així, hi ha indicis que assenyalen riscos per a la nostra cohesió social.

Raons econòmiques

A més dels factors estrictament educatius i dels factors socials que s'han analitzat fins ara, cal considerar l'efecte del nivell educatiu global en la competitivitat de la nostra economia, especialment en un moment en què ha esdevingut una prioritat canviar les bases de la nostra prosperitat. Tendim cap a un nou model econòmic que se centra en la gestió del coneixement i, per tant, necessitem un capital humà capaç de transformar la informació en coneixement i de contribuir a un salt decisiu en la innovació tecnològica, amb tot el que comporta d'increment substancial del nivell científic i tècnic del país, i a la vegada de noves formes empresarials i de relacions de treball.

Alguns indicadors ens ajudaran a reforçar la percepció d'aquesta necessitat, especialment la comparació de la distribució de la població adulta segons el nivell de formació màxim assolit. Així, tenim que el 2004, a Catalunya, el 55,8% de la població entre 25 i 64 anys només havia assolit el nivell formatiu equivalent a l'ESO i tan sols un 18,8% tenia el nivell equivalent al batxillerat i a la formació professional, en contrast amb el 36% de la població de la zona euro, que només tenia el nivell ESO i amb el 45%, que tenia el nivell de secundària postobligatòria (vegeu les taules 9 i 10). La persistència d'aquest diferencial justifica la necessitat d'una actuació a fons per elevar el nivell formatiu general.

D'altra banda, si cerquem en els estudis de prospectiva de la demanda de treball per nivells educatius, veurem que la previsió per al període 2005-2010 especifica que d'un total de 511.000 llocs de treball, 197.000 correspondrien a un nivell d'estudis mitjà i 379.000, a un nivell d'estudis alt (vegeu la taula 11). Aquesta estructura de la demanda de treball comporta la superació d'un model econòmic obsolet, en què encara predominen massa els sectors de baix valor afegit en coneixement i amb utilització extensiva de mà d'obra, com també una determinada mentalitat social i familiar, que valora més la riquesa que el coneixement i que porta a menysvalorar la cultura de l'esforç.

Nova percepció social de les necessitats educatives

Tot plegat és percebut i interioritzat per la societat i per les famílies, i està canviant la percepció de l'educació i, amb aquesta, les aspiracions i les demandes educatives.

Més enllà de les formulacions generals i col·lectives, l'educació apareix cada cop més com un factor de creixement i de progrés personal i això incrementa la demanda d'una atenció educativa personalitzada.

Així, es planteja com assegurar la igualtat d'oportunitats educatives quan el dret a l'educació ja no s'entén tan sols com el dret de ser escolaritzat amb uns estàndards mínims de qualitat, sinó com la resposta a les necessitats individualitzades de tots i cadascun dels alumnes. La qüestió és, doncs, com fer que la resposta a l'aspiració legítima de les famílies d'escollir l'educació per als seus fills no produeixi una deriva que fracturi la cohesió social en aprofundir encara més la dualització del sistema educatiu. Al mateix temps s'ha de vetllar de no perjudicar les possibilitats individuals d'avenç de tots els alumnes per les limitacions d'un entorn educatiu que s'ha orientat cap a la igualtat.

Aquesta tensió entre llibertat i igualtat travessa la majoria de les decisions concretes de la gestió del sistema educatiu, com el procés d'elecció de centre per part de les famílies, les fórmules de distribució de l'alumnat nouvingut entre els centres escolars, les formes d'organització dels centres a l'hora de fixar les directrius pedagògiques, l'organització del professorat, les modalitats de cooperació amb l'entorn, els estímuls per prosseguir l'ensenyament postobligatori i per arribar a nivells d'excel·lència i, finalment, els sistemes d'avaluació dels processos i dels resultats educatius.

II. El perquè d'una Llei

De l'Estatut a la Llei d'educació

Atendre aquestes noves realitats i aquest nou estat d'ànim col·lectiu és una obligació dels poders públics, que han de trobar la millor manera de garantir el dret constitucional i estatutari a l'educació en les noves condicions.

La Generalitat de Catalunya té les facultats i competències per legislar i actuar en matèria educativa. Unes competències consolidades pel nou Estatut d'autonomia, que permeten desplegar una política educativa pròpia. Per tant, la Generalitat té capacitat de regular els mecanismes, instruments i mitjans per a l'aplicació de les polítiques educatives adequades al desenvolupament social i econòmic del país.

Tenim la necessitat i disposem de la capacitat de modelar un instrument potent per afrontar una política educativa pròpia: la Llei d'educació de Catalunya. Una Llei que ha de ser l'eina per definir un model educatiu propi; s'ha de configurar a partir de l'oferta d'un servei públic educatiu de provisió mixta (pública/privada); s'ha d'organitzar i dirigir amb estructures flexibles; s'ha de gestionar amb el criteri d'autonomia dels centres, i que ha de servir un col·lectiu professional enfortit i amb el suport des de la confiança i per a una eficient gestió dels recursos.

Tot plegat s'ha d'orientar cap a l'objectiu fonamental de l'èxit educatiu en el sentit més global, amb el que comporta de millora de resultats, de disminució de les taxes d'abandonament escolar, de millora de les taxes d'escolarització en els ensenyaments postobligatoris i de promoció de l'excel·lència educativa.

Aquesta Llei ha de superar la temptació de pretendre resoldre els problemes de l'educació amb un simple canvi legislatiu; ha d'evitar prescriure remeis ineficaços per a mals inexistents. Per això, vol ser una llei instrumental que organitzi l'ús eficient dels recursos per facilitar un treball més eficaç dels alumnes i dels professors. La comunitat educativa demana estabilitat. Amb raó. Les noves normes només tenen sentit si afegeixen valor, llibertat i creativitat al conjunt del sistema.

La Llei vol ser, doncs, un instrument de la reforma educativa; però no és la reforma educativa. En tot cas vol ser-ne un catalitzador i un canal prou flexible per on flueixin les reformes reals. En aquest sentit la Llei es proposa concretar i sintetitzar un agenda reformadora i, si és possible, simplificar i clarificar la normativa existent. També es proposa fixar un marc estable, però flexible, reconèixer les bones pràctiques ja experimentades, així com habilitar noves eines jurídiques per facilitar i estimular els canvis.

La Llei ha de ser el contenidor on prenguin sentit global molts dels programes, actuacions i experiències que actualment estan en marxa en el sistema educatiu català: projectes lingüístics, plans de millora i d'autonomia dels centres, escola rural, centres de l'etapa de 3 a 18 anys, aules d'acollida, plans educatius d'entorn, contractes programa amb centres concertats, ús de noves tecnologies i primer cicle d'escola infantil, entre d'altres.

El Pacte Nacional per a l'Educació ens assenyalava el camí

L'impuls de la Llei d'educació de Catalunya no sorgeix del buit ni és només una conseqüència del nou marc polític i jurídic que ofereix el nou Estatut. En la passada legislatura la comunitat educativa i la societat catalana van donar un primer pas en signar el Pacte Nacional per a l'Educació, que contenia els elements que col·lectivament es consideraven fonamentals per inspirar una política educativa de llarg abast.

Amb el Pacte es feia un triple reconeixement del capital educatiu del país: de l'experiència pedagògica i d'innovació educativa acumulada per les escoles catalanes, de la sòlida realitat de la xarxa pública escolar i de la indispensable contribució dels centres privats concertats.

Però el Pacte també prenia consciència de la necessitat de mirar de cara els canvis socials provocats per l'eclosió de la societat de la informació, per l'aparició de noves formes de desigualtat, amb els riscos d'exclusió que comporten, i per l'impacte de la nova immigració.

En el Pacte s'interpretava el dret a l'educació d'acord amb la repercussió dels nous requeriments socials, tot ampliant-lo i interpretant-lo com un dret bàsic universal convertit en un bé públic que cal assegurar a tothom en condicions d'equitat. Per tant, el sistema educatiu està obligat a oferir oportunitats d'aprenentatge i formació que s'adaptin a la diversitat de persones, grups i situacions i al llarg de tota la vida.

Al mateix temps s'hi constata la insuficiència del gran esforç educatiu portat a terme que, si bé havia aconseguit la universalització de l'educació i havia garantit uns nivells bàsics de qualitat, no havia arribat als índexs desitjables d'èxit escolar, d'excel·lència educativa i d'escolarització postobligatòria. Aquesta insuficiència assenyalava els dos grans objectius pendents del nostre sistema educatiu: la millora substancial del rendiment i de la qualitat i correcció enèrgica de la tendència a la dualització social.

Per això, amb el Pacte, van quedar traçades cinc línies mestres d'actuació de la política educativa del Govern de Catalunya: resoldre les disfuncions de la doble xarxa d'oferta educativa, promoure noves formes d'organització dels centres educatius, estimular la carrera professional dels docents, fomentar la cooperació amb les famílies i impulsar la coresponsabilitat municipal en la gestió educativa.

Finalment, el Pacte contenia el mandat de dotar-se d'una llei d'educació de Catalunya que establís un model educatiu propi, alhora que en prefigurava bona part dels continguts, que sintèticament es desplegaven en vuit directrius per elaborar-la:

- a) El desplegament d'un projecte educatiu de Catalunya que expliciti les grans línies estratègiques de l'educació per al país i afavoreixi la concreció successiva de projectes educatius territorials i de projectes educatius de centre, que siguin fidels tant a les línies estratègiques dels projectes educatius que els emmarquen com a les necessitats i característiques dels respectius territoris i comunitats educatives.
- b) La implantació de la cultura de l'avaluació en el conjunt del sistema educatiu, que permeti un millor coneixement del funcionament i dels resultats. Aquesta cultura s'ha de veure afavorida per un pla global i coherent d'actuacions avaluadores a diferents àmbits.
- c) El desenvolupament de l'exercici democràtic i responsable de l'autonomia de centre.

- d) Una planificació de les necessitats educatives territorialment equilibrada que emmarqui tots centres sostinguts amb fons públics en el servei educatiu d'interès públic, de manera que aquest servei es presti en un marc que garanteixi la integració de tot l'alumnat, la igualtat d'oportunitats i la llibertat d'ensenyament, en què s'inclou el respecte al dret que assisteix els pares i mares que els fills i filles rebin l'educació que vagi d'acord amb llurs conviccions, i adquirir així les connotacions pròpies d'un servei d'utilitat pública.
- e) El reconeixement social de la funció docent del professorat.
- f) El reconeixement del paper fonamental de les famílies en el procés educatiu i la potenciació de la participació en la vida escolar.
- g) L'acostament de les decisions al territori i als ciutadans i ciutadanes, impulsant la descentralització i la coresponsabilització dels ajuntaments, d'acord amb els principis de subsidiarietat i autonomia municipal.
- h) El respecte als drets i deures que es deriven de la Constitució, l'Estatut d'autonomia i la legislació vigent.

Amb aquests vuit punts, coherents amb l'anàlisi de la nostra realitat educativa, el Pacte Nacional afirmava la necessitat d'una profunda reforma estructural del nostre sistema educatiu, especialment dels aspectes organitzatius, per estar en millors condicions per arribar als nivells de qualitat educativa que la nostra societat demana i, al mateix temps, per assegurar l'equitat plena que la justícia social ens reclama en l'accés a l'educació.

III. Característiques de la Llei

Objectius de la Llei

De l'estat del sistema educatiu esbossat anteriorment, en podem concloure que en la societat del coneixement no són acceptables els resultats detectats pels indicadors ni la distribució socio-lògica; tenen un impacte negatiu sobre la competitivitat del país, alhora que representen un risc de fractura social que pot afectar la cohesió i la convivència socials.

El propòsit de la Llei d'educació és facilitar el marc institucional adequat per a una millora sistemàtica de la qualitat del nostre sistema educatiu. No es tracta tant de canviar novament l'ordenació educativa i el currículum com de possibilitar que l'acció educativa es pugui desenvolupar en un marc que estimuli la innovació i consolidi les bones pràctiques.

La Llei no ha de tractar tant dels continguts de l'educació, sinó de com fer possible que la pràctica educativa respongui millor a la diversitat dels nostres alumnes, de manera que la nostra institució escolar pugui adoptar en tot moment les mesures concretes per satisfer les situacions diverses que representa una societat complexa.

Els objectius són, doncs, més de naturalesa estructural que pedagògica i es focalitzen bàsicament en els centres educatius, d'acord amb el principi de proximitat que intenta resoldre els problemes concrets des de la mateixa realitat en què es produeixen.

Quins centres? Amb quina autonomia? Amb quina gestió? Amb quina direcció? Amb quina avaluació i demanda de resultats? Ubicats en quin entorn? Amb quin perfil per als professionals?

Aquestes són les preguntes essencials que es plantegen, i a les quals la Llei ha de donar resposta dins el conjunt d'elements que determinen el fet educatiu i que en condicionen la pràctica.

Una llei completa

La Llei d'educació de Catalunya, d'acord amb les competències compartides vinculades a la regulació i garanties d'exercici del dret a l'educació, desplegarà les previsions de la legislació orgànica per esdevenir la norma que sigui la base dels posteriors desenvolupaments reglamentaris a Catalunya. En aquest sentit, la Llei assumirà i desenvoluparà els preceptes orgànics i, si escau, bàsics de les lleis estatals LODE i LOE, sense repetir-los innecessàriament.

Així, es manifestarà explícitament sobre les qüestions relatives al dret individual i de les famílies a l'educació, les obligacions correlatives dels poders públics en matèria de programació del sistema educatiu, la regulació del dret a la creació i direcció de centres, les previsions de finançament del sistema i l'ordenació de les etapes educatives.

Sobre aquestes premisses, la Llei d'educació de Catalunya elaborarà un cos legal coherent, complet i amb visió de futur que:

- definirà els principis generals que inspiren el sistema i l'organització, la satisfacció del dret a l'educació i el paper i cooperació entre els diversos agents de la comunitat educativa;
- determinarà com els centres educatius esdevenen els proveïdors de l'educació i fixarà les bases del que ha de ser el servei públic d'educació de Catalunya i les garanties derivades del principi d'autorització administrativa;
- fixarà els principis generals de la regulació del règim lingüístic en l'àmbit de l'ensenyament;
- donarà pautes i referents per a l'organització de l'acció educativa i els continguts dels ensenyaments i assegurarà que, en el marc d'autonomia dels centres, els projectes educatius n'ordenin la gestió, la direcció, l'organització pedagògica i els continguts dels ensenyaments;
- caracteritzarà la professió docent, establirà la funció pública docent a Catalunya, adaptada a les necessitats dels centres, i també dissenyarà la carrera docent;
- assegurarà un sistema d'avaluació com a garantia d'ajust del sistema als principis i finalitats i com a instrument imprescindible per desenvolupar l'autonomia dels centres i les bases del servei públic d'educació;
- establirà les competències i l'organització territorial de l'Administració educativa, posarà les bases de la cooperació entre l'Administració local i l'Administració educativa tenint en compte el principi de subsidiarietat. D'aquesta manera, dibuixarà els trets principals de l'organització territorial del sistema educatiu;
- concretarà els drets i els deures de les famílies en el procés educatiu.

Aquests elements prefiguren sis grans blocs, els quals la Llei recollirà:

1r. Els principis del sistema educatiu de Catalunya.

2n. Les característiques del servei públic d'educació.

3r. L'organització pedagògica, el funcionament dels centres i els continguts de l'ensenyament.

4t. La caracterització de la professió docent a Catalunya i l'organització de la funció pública docent.

5è. El sistema d'avaluació i control del sistema educatiu.

6è. L'organització de l'Administració educativa, l'organització territorial i el paper dels ajuntaments en matèria d'educació. Les relacions entre l'escola, les famílies i l'entorn social.

Una llei oberta

La Llei proporcionarà un marc on puguin aparèixer solucions diverses als requeriments plurals plantejats per la demanda educativa.

Per tant, la Llei se centrarà més a obrir possibilitats diverses, tant d'oferta educativa com d'organització i continguts, que en tancar en àmbits rígids les fórmules per satisfer el dret a l'educació. Una de les característiques fonamentals de la Llei serà la flexibilitat a l'hora de proposar solucions; una flexibilitat que permeti adaptar-se amb garanties a les noves necessitats i doni cabuda a les múltiples iniciatives innovadores que de manera dispersa s'han posat en pràctica en el nostre país.

Només amb un marc prou flexible serà possible donar respostes apropiades a la diversitat de situacions i de requeriments que presenta la societat catalana, la qual es caracteritza per una gran diversitat tant personal com territorial. Ens cal un marc que estimuli la creativitat i la innovació pedagògica i organitzativa, que faciliti l'adaptació a les necessitats territorials i locals i que s'orienti a satisfer les necessitats educatives de cada persona concreta. La flexibilitat és, doncs, una condició necessària per a la millora de la qualitat educativa.

La flexibilitat que es reclama ha de permetre recollir tota la tradició educativa de Catalunya i la seva riquesa pedagògica i d'oferta educativa, a la qual no podem ni volem renunciar, ans al contrari: volem ordenar sense que aquesta regulació li pugui treure ni un bri de la seva creativitat ni de la seva llibertat.

Naturalment, l'Administració de la Generalitat tindrà la responsabilitat de garantir el respecte dels drets i principis educatius i l'acompliment dels objectius proposats. La Llei fixarà les pautes bàsiques que hauran de complir tots els agents del sistema educatiu i determinarà els sistemes d'avaluació i d'inspecció que, més enllà de l'anàlisi del compliment de la norma, informaran dels resultats i dels processos i en verificaran l'adequació als objectius perseguits.

Llengua pròpia i cultura catalana: una llei per a la ciutadania catalana

En considerar les característiques generals de la Llei d'educació, no es pot deixar d'esmentar la seva incidència en la conformació de la ciutadania catalana i en la transmissió de la llengua i la cultura catalanes. Així, serà també un tret principal de la Llei el propòsit de conrear una cultura comuna, entesa com a element de cohesió social i d'identitat compartida, en la qual puguin sentir-se identificats tots els ciutadans de Catalunya. Aquesta voluntat comporta la definició d'una escola que tingui com a objectiu transmetre uns principis cívics comuns en un context d'interculturalitat democràtica, que faci de la llengua catalana un factor bàsic d'integració. El civisme democràtic i la llengua catalana han de ser els elements centrals d'una escola que tingui la missió de formar ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

IV. Bases de la Llei

La Llei contindrà els elements estratègics per satisfer les necessitats i els reptes del nostre sistema educatiu. Així, la Llei inclourà deu aspectes bàsics:

1. Els principis generals del sistema educatiu català
2. La definició, l'abast i la gestió del servei públic d'educació
3. La planificació de l'oferta educativa
4. La gestió dels centres educatius des del principi d'autonomia
5. La professió docent
6. L'avaluació del sistema educatiu
7. L'educació, les famílies i el territori
8. L'ensenyament obligatori
9. Els ensenyaments postobligatoris
10. El finançament

1. Els principis generals del sistema educatiu català

La Llei enunciarà els principis que regiran el sistema educatiu de Catalunya; uns principis basats en els valors establerts a la Constitució i a l'Estatut d'autonomia.

D'entre els principis d'ordre general, se'n destaquen:

- La transmissió dels valors propis d'una societat democràtica, de llibertat personal, responsabilitat, solidaritat, tolerància i igualtat.
- L'equitat per garantir la igualtat d'oportunitats que possibiliti la integració escolar de tots els alumnes sense cap mena de discriminació, que compromet i coresponsabilitza tots els centres educatius sostinguts amb fons públics.
- El conreu de la cultura i la llengua pròpies i el respecte i la convivència multicultural.
- Una política de beques i ajuts per compensar les famílies que tinguin dificultats per a la continuació dels estudis dels fills i també per estimular les possibilitats d'excel·lència dels alumnes que ho mereixin.

D'entre els principis d'ordre específic, se'n poden esmentar:

- La formació integral de les capacitats intel·lectuals, físiques, emocionals i socials dels alumnes que permetin el ple desenvolupament de la personalitat, amb uns ensenyaments de contingut laic i de base científica.
- La capacitat cultural, científica i tècnica, l'habilitació per a l'aprenentatge permanent, així com la formació cívica, que facin possible que l'alumnat s'incorpori plenament a la societat i al món del treball.

- L'estímul i el reconeixement de l'esforç de totes i cada una de les persones que intervenen en el sistema educatiu i en la comunitat educativa, per fer del mèrit —i no l'origen familiar i social— el principal factor de progrés personal.
- La implantació de la cultura d'avaluació i de rendiment de comptes de la feina feta.
- El respecte al dret de pares i mares a què llurs fills rebin la formació religiosa i moral que estigui d'acord amb les seves conviccions.
- La convivència en els centres educatius basada en el respecte mutu, en l'acceptació dels drets i deures i en el reconeixement de l'autoritat democràtica.

I, en tercer lloc, d'entre els principis d'ordre organitzatiu:

- La flexibilitat del sistema per adaptar-se a les necessitats canviants de la societat.
- L'autonomia dels centres educatius.
- La participació de la comunitat educativa.
- La promoció del reconeixement social i professional del professorat.
- El compromís de les famílies en el procés educatiu.
- La planificació equilibrada de les necessitats educatives, territorialment i socialment, que emmarca tots els centres sostinguts amb fons públics.
- La coresponsabilització dels ajuntaments en la gestió del sistema educatiu amb l'acostament de les decisions al territori i a la ciutadania.

2. La definició, l'abast i la gestió del servei públic d'educació

El servei públic d'educació català es caracteritza per l'oferta mixta de serveis educatius. Aquesta oferta està constituïda pels centres de titularitat i gestió pública i pels centres concertats de titularitat i gestió privada i finançats amb fons provinents dels pressupostos públics.

Dins d'aquest servei, els centres públics, responsables de l'escolarització de dues tercers parts dels alumnes, han d'oferir un estàndard de qualitat elevat en l'assoliment dels objectius d'equitat i d'excel·lència educatives. Només així podran fixar el nivell educatiu del país a tots i cada un dels barris, viles i pobles de Catalunya.

Com s'ha assenyalat anteriorment, la demanda educativa s'ha diversificat i ha incrementat l'exigència de qualitat de l'oferta educativa. Conforme creix el valor de l'educació com a valor social i també de mercat —simultàniament a l'impacte de l'escolarització de la població immigrada—, la pressió de singularització de l'oferta educativa és més forta i comporta un risc creixent de desigualtat, discriminació i exclusió social dels alumnes considerats problemàtics.

Les dinàmiques socials, essencialment les residencials, marquen la tendència a escolaritzar en les mateixes escoles els alumnes amb més dificultats (normalment en les més pròximes als domici-

lis), fet que augmenta les dificultats d'aquests centres escolars d'obtenir uns resultats educatius positius del conjunt de l'alumnat.

D'altra banda, les polítiques aplicades fins abans de la signatura del Pacte Nacional per a l'Educació patien sovint un tractament diferenciat de les dues xarxes escolars finançades públicament, a causa d'una definició insuficient del paper que havien de fer en la provisió del servei educatiu.

El Pacte Nacional estableix les bases per bastir un servei públic d'educació que respongui a les necessitats de la societat catalana i reculli la tradició i consolidi la situació en la qual centres públics i centres sostinguts amb fons públics proveeixen el servei educatiu de Catalunya.

Per tot això, la Llei definirà i delimitarà de quina manera la prestació educativa anirà a càrrec del conjunt de centres públics i privats sostinguts amb fons públics, amb independència de quina en sigui la titularitat.

Amb aquesta definició, i comptant amb la coresponsabilització en l'escolarització de tot tipus d'alumnat per part de tots els centres que presten el servei públic d'educació, tal com s'estableix en el Pacte, la Llei dotarà el sistema educatiu de Catalunya d'un marc que impulsi la igualtat d'oportunitats en un context de llibertat d'ensenyament.

En aquest marc s'establiran les regles que han d'assegurar que l'administració planifiqui l'oferta educativa amb els requisits d'estabilitat i de participació dels sectors implicats en la prestació.

Segons els principis establerts, la Llei assegurarà la suficiència econòmica per a la prestació del servei en condicions de qualitat. I també establirà les bases que garanteixin l'accés dels alumnes en igualtat d'oportunitats als centres educatius en funció de la voluntat de les famílies.

D'acord amb el concepte que els centres educatius, com a institucions, seran les unitats de millora que permetin assolir els objectius desitjats, s'obren diversos interrogants sobre les formes de gestió d'aquests centres: l'abast i els límits de la seva autonomia, el reclutament i perfil dels professionals, l'avaluació dels resultats i el rendiment de comptes de la seva activitat i les relacions amb l'entorn social i institucional.

La Llei recollirà les diferents tipologies de centre i la possibilitat d'obrir-les a les formes organitzatives més adequades per millorar-ne la prestació dels serveis. Com, per exemple, la possibilitat d'agrupar centres de diferents nivells sota una mateixa direcció i de crear-los com a entitats úniques, amb un projecte educatiu comú.

De la mateixa manera, la Llei preveurà diferents possibilitats en la provisió de la formació professional, en la qual han de poder intervenir els diferents agents educatius, territorials, empresarials i sindicals que estiguin interessats en la mateixa definició i titularitat del centre.

La Llei proposarà també solucions adequades a les ofertes de formació artística, definint les diferents possibilitats d'accedir a aquests ensenyaments en funció del nivell de formació, la tipologia del territori i les necessitats i possibilitats de la demanda del mercat.

En la mateixa línia es tractaran les iniciatives socials d'escolarització de la petita infància (de 0 a 3 anys).

Ara bé, les possibilitats d'iniciativa de creació d'un centre no es limitaran únicament a les dues grans fórmules definides fins ara dins del servei públic d'educació: la iniciativa social, regulada mitjançant un sistema de concert, i la iniciativa pública, de titularitat de la Generalitat i gestionada directament per l'Administració educativa.

Catalunya ha demostrat en diferents moments de la seva història que la riquesa educativa del país és tant patrimoni de la iniciativa pública com de la iniciativa social, familiar o professional. Des de les iniciatives municipals de l'Ajuntament de Barcelona fins a les experiències de l'Institut Escola, la xarxa d'escoles del CEPEPC o les fórmules cooperatives avui plenament vigents, la nostra societat ha demostrat que és possible fer aflorar ofertes educatives singularitzades que aporten qualitat i valor afegit al sistema en el seu conjunt.

La Llei obrirà la possibilitat de formes de gestió indirecta de centres creats per l'Administració de la Generalitat, amb la intenció d'explorar fórmules que s'han demostrat viables en altres països i que preveuen el manteniment de la titularitat del centre per part de l'administració, mentre que entitats diverses s'encarreguen de la gestió del patrimoni i l'organització dels recursos.

Concretament, es recull la gestió municipal de centres públics, més enllà de les possibilitats que actualment hi ha, les quals exclusivament se circumscriuen als ensenyaments de la primera etapa de l'educació infantil, o de règim especial o d'adults.

En aquest mateix marc, també es podria obrir la possibilitat de gestió de centres de titularitat pública a entitats cooperatives i sense ànim de lucre o a equips de professionals que, amb un projecte de centre definit, vulguin i puguin posar-lo a la pràctica assumint la responsabilitat de gestió d'un patrimoni públic.

3. La planificació de l'oferta educativa

La planificació de l'oferta educativa és competència de l'Administració educativa, amb el benentès que l'ha d'exercir en un marc de participació, especialment del món local, dels titulars dels centres i, en allò que escaigui, del món productiu.

La planificació és especialment rellevant en moments com els actuals de forts canvis en la distribució territorial de la població escolar. La Llei establirà dos instruments fonamentals de planificació: el mapa escolar, entès com a fotografia instantània de tot el sistema educatiu, i les successives planificacions educatives, enteses com a compromís periòdic de línies de desenvolupament i transformació de l'oferta del servei públic d'educació, d'acord amb les necessitats detectades.

Les successives planificacions ho seran en el temps i en l'espai, des de l'àmbit local fins al de país. En la planificació dels àmbits locals i territorials es garantirà la participació i la coresponsabilització dels ens locals, mitjançant mecanismes com les taules de planificació que ja s'han començat a experimentar; en l'àmbit de país, la Llei determinarà l'obligada responsabilitat governamental de la planificació general.

La Llei preveurà que la planificació de l'oferta educativa tingui en compte tota l'oferta que pre-existeix de centres educatius privats sostinguts amb fons públics, així com l'evolució possible. Per completar la iniciativa de l'Administració educativa de crear i transformar els centres públics que calguin, la Llei establirà mecanismes d'estímul a les altres titularitats de centres que presten

el servei públic d'educació, perquè s'impliquin —quan calgui— en l'increment de l'oferta i contribueixin, d'aquesta manera, a un repartiment més equitatiu dels esforços de l'escolarització d'alumnat amb més necessitats educatives especials, sigui quin sigui l'origen geogràfic, confessional o familiar.

Si bé cal planificar curosament l'oferta educativa de les etapes obligatòries, no és menys cert que la Llei també preveurà un marc de planificació de les ofertes del batxillerat i de la formació professional, d'acord amb la pretensió d'incrementar les taxes d'escolarització en aquestes etapes. Així mateix, la Llei preveurà la coresponsabilització específica entre l'Administració educativa i ens locals en la planificació de l'oferta d'ensenyaments artístics.

Finalment, la Llei fixarà la zona educativa com a nucli bàsic territorial, a partir de la qual es desenvoluparan les successives planificacions educatives fins abastar tot el país (*vegeu l'apartat 8 d'aquest capítol*).

4. La gestió dels centres educatius des del principi d'autonomia

Per aconseguir aprofitar al màxim les possibilitats de millora de l'acció educativa dels centres escolars és fonamental operar sobre l'estructura i organització internes.

Els criteris que s'han determinat fins ara en les normes i instruccions sobre l'organització dels centres públics han tingut un caràcter excessivament uniformitzador, deixant poc marge de decisió als equips directius i pedagògics. Aquesta rigidesa contrasta amb la més alta capacitat d'autoorganització que demostren els centres privats concertats.

L'autonomia dels centres educatius es considera un dels elements fonamentals per possibilitar la millora dels seus resultats i per fer un ús més eficient dels recursos destinats al servei educatiu públic.

L'autonomia s'ha d'estendre a tots els aspectes de l'organització i gestió dels centres, tant públics com concertats. És a dir, ha de preveure la capacitat de decidir de cada centre educatiu sobre els aspectes pedagògics, organitzatius, de gestió, econòmics i de recursos humans.

La Llei determinarà amb precisió l'abast, el contingut i les regles de l'exercici de l'autonomia en la gestió dels centres educatius.

L'eina principal per identificar la singularitat de cada centre educatiu serà el *projecte de centre*, que haurà de contenir aquells elements essencials que orientin l'acció educativa, els recursos humans i materials que l'hagin de fer possible, l'organització adequada per poder-lo portar a terme i els sistemes de gestió per dirigir-lo i liderar-lo, així com —i de manera especial— el compromís de la seva acció educativa amb relació als resultats esperats, en forma d'indicadors avaluable temporalment.

En relació amb l'autonomia pedagògica, la Llei permetrà que cada centre estableixi una part del currículum, així com la metodologia pedagògica i didàctica, amb la determinació dels recursos que requereixi la seva acció educativa.

Pel que fa a l'autonomia organitzativa, la Llei permetrà decidir sobre la distribució, tant en l'espai com en el temps, dels ensenyaments fixats en el projecte de centre. Serà possible, per tant,

definir agrupacions d'alumnes, instituir camins per assolir els objectius, establir criteris diferents del grup classe per edats o per nivells o els temps de les assignatures o àrees i la distribució al llarg del curs, de la setmana o de la jornada escolar.

També pel que fa a l'autonomia organitzativa, cada centre educatiu podrà definir les normes de convivència i aplicar-les d'acord amb els criteris pedagògics que el regeixin. En tot cas, caldrà orientar aquesta aplicació amb criteris de respecte a l'autoritat docent, de mediació i de resolució pacífica dels conflictes.

La Llei obligarà tots els centres educatius a disposar d'una carta de convivència educativa, en la qual constaran els compromisos del centre, de les famílies i, si escau, dels alumnes per aconseguir un entorn de convivència i respecte que faciliti plenament el desenvolupament de les activitats educatives. Les famílies (i, si escau, els alumnes) hauran d'acceptar aquesta carta de convivència i comprometre's a respectar-la des del moment de la matriculació en el centre.

En relació amb l'autonomia de gestió, la Llei establirà que tot centre educatiu disposarà d'una direcció competent, professional, formada, estable, reconeguda i amb capacitat de prendre decisions sota la seva responsabilitat. Les direccions dels centres disposaran d'un marge d'acció rellevant per consolidar un equip professional suficient que asseguri la gestió del centre, tant a nivell pedagògic com administratiu i de recursos.

Pel que fa a l'autonomia de la gestió de recursos humans, la Llei facultarà els centres educatius per definir els perfils de professorat necessaris per poder tirar endavant el seu projecte, de tal manera que, en la mesura que els professors s'adaptin i s'identifiquin amb el projecte educatiu, es puguin consolidar plantilles de professorat que assumeixen el lideratge col·lectiu del projecte i n'assegurin així la continuïtat.

En relació amb l'autonomia econòmica, la Llei possibilitarà que els centres disposin de recursos econòmics per poder posar en pràctica iniciatives que reculli el projecte educatiu, així com de la facultat de contractar els serveis necessaris i més adequats per als objectius que s'hagin marcat.

Tal com s'ha definit en l'apartat dels principis, les famílies tenen un paper fonamental en l'acompanyament de l'activitat educativa escolar per als seus fills i filles. La participació de les famílies en el centre, en el nivell institucional, serà garantida amb la pretensió que es constitueixin en un referent de les necessitats i aspiracions educatives, alhora que han de jugar un paper de control del compliment dels compromisos definits en el projecte educatiu.

Les famílies han d'aportar al centre la possibilitat que els i les mestres i professors i professores puguin dissenyar un projecte educatiu que sigui capaç de desplegar totes les potencialitats que deriven de l'origen social dels alumnes i definir les mesures compensatòries necessàries que condicionen el rendiment educatiu derivades d'aquest mateix origen.

La Llei també preveurà directrius sobre la participació dels alumnes, la selecció i les competències dels directors i dels equips directius i la formació de nuclis de gestió dels centres.

5. La professió docent

La Llei definirà les bases de la professió docent, adequades als requeriments cada vegada més complexos de la tasca educativa que han de prestar. Al mateix temps establirà elements de reco-

neixement, protecció i valoració de l'exercici de la professió docent, d'acord amb el que ja havia avançat el Pacte Nacional per a l'Educació.

La Llei caracteritzarà la funció docent com un exercici professional que amplia i actualitza el ventall de les actuacions considerades fins ara com a docents, incorporant i preveient els nous requeriments educatius que han de satisfer els centres.

La formació inicial del professorat és un dels elements essencials en la conformació i desenvolupament de la professió docent. Tot i que l'oferta de formació inicial és una responsabilitat del sistema universitari, és lògic que des del sistema educatiu es defineixin alguns requeriments fonamentals per a l'exercici de la docència que han de ser integrats en el procés formatiu. Un d'aquests requeriments bàsics és la part pràctica de la formació docent per a tots els nivells educatius, que es desenvoluparà en els centres educatius sota la responsabilitat de docents de cada centre i coordinadament amb la institució responsable de la formació.

També s'assegurarà que la formació inicial inclogui algunes competències bàsiques per a l'exercici de la professió, com el domini d'una llengua estrangera i l'ús normal de les tecnologies de la informació i la comunicació.

La Llei establirà el dret i el deure de la formació permanent, una formació orientada essencialment a augmentar la capacitat d'innovació i d'adaptació als canvis i, al mateix temps, als objectius que reclami el mateix projecte de cada centre. Cada centre educatiu ha d'esdevenir un centre de formació permanent per als professionals.

També es precisarà l'efecte de les activitats de formació permanent en la carrera docent i, per tant, en la possibilitat d'accedir a places de responsabilitat més gran en els centres educatius, procurant establir un nexa clar entre la formació rebuda i les necessitats dels centres, així com entre la formació i la promoció professional.

Les noves demandes dels centres educatius fan que aflorin altres àmbits d'intervenció educativa que no són estrictament docents; especialment el suport a l'actuació educativa des del camp de la psicologia i de l'educació social o les funcions de vetlla de naturalesa diversa. La Llei reconeixerà, per tant, l'existència d'altres àmbits d'exercici professional, diferents de la docència tradicional en els centres educatius, i caracteritzarà la funció dels treballadors corresponents.

En el cas particular dels centres públics, on funcionaris docents exerceixen la docència, els mecanismes de la funció pública han de ser compatibles amb la resta de principis que introdueix la Llei (autonomia dels centres, caràcter de servei públic de l'educació, professionalització de les direccions dels centres, adequació a les necessitats educatives canviants, etc.).

La Llei ordenarà la funció pública docent de Catalunya en cossos propis (o altres agrupacions equivalents de funcionaris), de manera que faciliti l'adaptació als requeriments educatius i a les necessitats de gestió autònoma dels centres, sense perjudici de garantir la mobilitat interterritorial als funcionaris que hi tinguin dret.

Es definirà el sistema d'accés a la professió en els centres de titularitat pública, assegurant la correlació entre els requeriments exigits en els sistemes de provisió de llocs de treball i les competències que es reclamen per a cada un d'aquests. En aquest sentit la valoració de la pràctica docent ha de ser un dels elements que s'incorpori de manera rellevant en els sistemes de selec-

ció, i es preveu una fase de pràctiques per als docents incorporats de nou que constitueixi un verdader sistema de selecció i, al mateix temps, un procés d'introducció a la professió, que s'haurà de superar en un període de temps suficient per assegurar la competència i l'adequació de la persona seleccionada al lloc de treball.

Així, els sistemes de provisió de llocs de treball docents en centres públics s'adequaran a les noves necessitats i permetran una definició de perfils que, en els casos que sigui necessari, vagin més enllà de l'estructura estàtica d'especialitats i obrin els requeriments dels llocs de treball a noves competències. Així mateix, la Llei arbitrarà sistemes de provisió que permetin garantir l'eficàcia, la continuïtat i la compartició de projectes educatius partint d'equips docents aglutinats entorn de nuclis de professionals que els liderin, els impulsin i els identifiquin.

Entre les diverses variants del concepte de destinació o lloc de treball, la Llei considerarà tant els centres docents com les zones escolars esmentades en altres punts d'aquest document.

Des del punt de vista de l'estímul professional i en el marc de la funció pública docent, la Llei establirà una carrera professional que incorpori diverses variants de promoció segons els interessos, preferències i situacions del personal docent, de manera que sigui possible desenvolupar una carrera professional estimulants sense necessitat de canviar de centre. També es possibilitaran canvis d'especialitat (o adquisició d'especialitats noves) i fins i tot canvis de cos i de lloc de treball.

La Llei vincularà la carrera professional a tres factors determinants: la formació permanent, la innovació i investigació educativa en el mateix centre i l'avaluació de l'exercici docent. La Llei establirà un marc general per a l'avaluació de l'exercici de la docència dels funcionaris públics docents. També definirà l'efecte dels processos de formació permanent en la carrera docent i en la possibilitat d'accedir a places de responsabilitat més gran en els centres educatius, procurant establir un nexa clar entre la formació rebuda i les necessitats d'actuació en els centres.

Finalment, en el marc de la funció pública docent i en el de l'autonomia dels centres, la Llei caracteritzarà la funció directiva en un sentit professionalitzador i amb unes condicions de treball pròpies i clarament diferenciades de la resta de personal docent.

6. L'avaluació del sistema educatiu

L'avaluació dels processos i dels resultats esdevé en la nostra societat una forma ordinària de seguiment de mesures posades en marxa, d'orientació en la presa de decisions i una manera de retre comptes a la societat.

A més dels mecanismes ordinaris d'avaluació dels centres i dels professors, encomanats a la inspecció educativa, és necessari disposar de mecanismes d'avaluació externs que, sota demanda de l'Administració educativa, analitzin els resultats de l'acció educativa feta pel conjunt del sistema.

Aquesta funció és encara més indispensable en un sistema educatiu que promogui l'autonomia dels centres i els seus projectes singulars per detectar si els resultats s'adeqüen als requeriments normatius i socials que s'hagin establert.

Una de les conseqüències de l'avaluació dels resultats del sistema educatiu ha de ser l'adaptació contínua del currículum, en funció de l'evolució dels coneixements i de les tecnologies i de les noves demandes socials. Així, la Llei crearà un institut d'avaluació i ordenació curricular que s'encarregarà de portar a terme aquesta actualització permanent amb el màxim rigor científic i sota les directrius de l'Administració educativa.

7. L'educació, les famílies i el territori

Els canvis socials comporten canvis territorials associats als fluxos demogràfics i als assentaments corresponents de les persones en els territoris. Són uns canvis que afecten directament el sistema educatiu, especialment les característiques de l'entorn demogràfic i social en què es troben ubicats o la mobilitat al llarg dels cursos acadèmics.

Catalunya és un país notablement desequilibrat pel que fa a la distribució demogràfica, amb zones d'alta concentració de població i altres de baixa densitat, o amb zones que reben un flux important de població nouvinguda i d'altres que la seva presència és percentualment més baixa.

L'Administració educativa s'ha d'estructurar adequadament en el territori per donar resposta a aquesta diversitat i el millor criteri a seguir és el de la proximitat, per apropar al màxim les decisions als llocs en què hi ha els problemes.

Els principis de desconcentració administrativa i descentralització política han de guiar l'organització del servei educatiu en el conjunt del territori. La Llei preveurà els mecanismes necessaris per poder actuar en aquests dos sentits: desconcentrar la gestió cap als serveis territorials i establir mecanismes per compartir responsabilitats amb els ens locals.

Per poder actuar en aquesta direcció es definiran unitats bàsiques d'actuació que permetin analitzar les necessitats educatives del territori i gestionar-les en col·laboració amb els ens locals. Així, la Llei preveurà la possibilitat d'establir zones educatives, enteses com a unitats de planificació, programació i provisió de serveis i un àmbit de cooperació amb els ajuntaments del territori.

La zona educativa s'ha d'entendre com la unitat de gestió que conté, com a mínim, tots els elements que poden constituir una oferta educativa completa, tret de la formació professional que, per les seves característiques, ha de tenir un àmbit de programació més ampli en determinades especialitats.

La creació d'aquestes zones educatives no té per què respondre a criteris únics prefixats: més aviat les zones s'han de poder organitzar per adaptar-se a realitats diverses.

En el marc de les zones educatives és on es pot donar la coincidència entre l'Administració educativa i els ens locals, de manera que caldrà identificar un paquet de competències que puguin ser exercides pels ajuntaments, en funció de la seva voluntat d'assumir-les, que esdevindran així veritables autoritats educatives locals. La Llei definirà fins on sigui possible les característiques de les atribucions de competències i establirà els àmbits on sigui més convenient avançar.

En tot cas, el Pacte Nacional per a l'Educació indica diversos blocs de competències que podrien agrupar possibles delegacions o cooperacions municipals. Són competències referides a la planificació, a l'escolarització, a la construcció d'instal·lacions escolars, a la gestió d'ensenyaments

no obligatoris, a la gestió d'ensenyaments obligatoris, als elements de l'entorn escolar (plans educatius d'entorn), a la transició entre l'escola i el treball i, finalment, a la gestió de diversos serveis educatius.

També la Llei recollirà els instruments més adequats per gestionar conjuntament els serveis que siguin objecte de cooperació entre administracions, que poden anar des de fórmules de consorci fins a altres possibilitats de gestió pública conjunta.

El rol de les famílies, les relacions amb l'entorn social i ciutadà i els lligams amb l'educació no formal són altres aspectes que la Llei tindrà en compte.

8. L'ensenyament obligatori

L'ensenyament obligatori és acotat en la normativa general entre els 6 i els 16 anys, en què s'estableix un període de deu anys d'escolaritat obligatòria per a tothom. Però, tal com s'ha configurat l'oferta d'ensenyament a Catalunya, es pot afirmar que pràcticament la totalitat de l'alumnat entre els 3 i els 6 anys (que correspon al segon cicle de l'educació infantil) està escolaritzada. D'altra banda, la importància que té l'escolarització de tota la població en aquestes edats, especialment en els infants amb mitjans socials menys afavorits, aconsella declarar aquest cicle com a obligatori i així assegurar millor la igualtat d'oportunitats.

És per això que la Llei declararà l'obligatorietat de l'educació en el segon cicle de l'educació infantil, en l'educació primària i en l'educació secundària obligatòria, és a dir, un mínim que va des dels 3 anys fins als 16.

No s'ha d'oblidar en cap moment l'impuls decidit cap a l'extensió del primer cicle de l'educació infantil, amb criteris de màxima qualitat educativa.

Els ensenyaments que configuren el tram obligatori no han de presentar cap modificació estructural i, tal com s'ha especificat en els objectius d'aquesta Llei, la voluntat legislativa s'ha de centrar més a possibilitar l'existència de projectes diferents en funció de les necessitats dels centres educatius que en el tractament estricte dels continguts d'aquestes etapes.

La Llei determinarà la competència que, segons l'Estatut, correspon a la Generalitat en matèria d'establiment del currículum. La Generalitat fixarà els objectius i continguts curriculars, les atribucions horàries, així com la seva distribució al llarg dels cursos, per assolir les esmentades competències bàsiques.

Tal com s'ha especificat en l'apartat referit a la gestió dels centres, l'autonomia pedagògica i organitzativa és fonamental per fer possible que els projectes de centre permetin l'adaptació dels ensenyaments a les diferents realitats i ritmes d'aprenentatge.

Per aquesta raó la Llei garantirà la possibilitat que els centres desenvolupin i concretin elements del currículum i de l'organització horària.

La competència de la Generalitat sobre el currículum i la necessitat de verificar l'assoliment de les competències bàsiques aconsella disposar d'un instrument d'anàlisi i avaluació que en permeti establir en cada moment la vigència. D'aquesta manera es podran definir quines són les

competències bàsiques imprescindibles i també es podrà descarregar el currículum de prescripcions excessives, que l'acaben fent inassolible. L'Institut d'Avaluació i Ordenació Curricular rebrà l'encàrrec de proposar els currículums i de revisar-los quan calgui.

Vetllant per la igualtat d'oportunitats que ha de fer possible la cohesió social, els centres educatius perseguiran l'assoliment de les competències bàsiques per part de tots els alumnes.

De la mateixa manera, els centres educatius es proposaran que els alumnes que puguin assolir nivells de competències més alts puguin ser estimulats degudament.

Per a la consecució dels objectius formulats en els projectes de centre es determinaran les estratègies organitzatives més adients. La Llei obrirà la possibilitat que els centres organitzin les activitats pedagògiques en funció de l'assoliment de les competències bàsiques, fixant uns mínims requeriments comuns referits a:

- la integració dels alumnes amb especials dificultats educatives i socials, d'acord amb el principi d'inclusió, i amb l'objectiu que tots els alumnes assoleixin les competències bàsiques definides;
- l'adequació als ritmes individuals d'aprenentatge, amb la possibilitat d'incorporar pràctiques a l'aula que ho facilitin;
- la incentivació de l'esforç individual i grupal;
- la no-separació de l'alumnat en grups classe per raó de la seva llengua habitual;
- l'avaluació objectiva del rendiment escolar;
- l'acció tutorial i l'atenció a les famílies.

En el marc de l'autonomia organitzativa dels centres, s'ha de permetre decidir la distribució, tant en l'espai com en el temps, dels ensenyaments establerts en el projecte educatiu i possibilitar agrupacions d'alumnes, redistribucions horàries i programes de reforç.

El projecte de centre també ha de determinar els criteris d'organització del grup classe, respectant les limitacions quantitatives que s'estableixen des del departament competent i assegurant que s'assigni un tutor a cada alumne.

La Llei obrirà la possibilitat que una part de l'horari escolar es pugui fer fora del recinte escolar en activitats d'índole diversa (especialment les relacionades amb el món laboral) i sota la responsabilitat del centre educatiu, amb l'objectiu d'assegurar l'obtenció de les competències bàsiques per part dels alumnes que hi participin.

En aplicació del principi d'inclusió, la Llei definirà l'atenció educativa que s'hagi de donar a l'alumnat amb necessitats educatives específiques. També determinarà en quins casos l'escolarització d'aquests alumnes s'haurà de fer en centres especialitzats.

La Llei preveurà l'impuls a la innovació de la pràctica educativa i facilitarà eines que permetin incorporar-la als centres de forma sistemàtica, promovent especialment la innovació generada en els propis centres educatius.

En aquest sentit, s'eliminaran els obstacles burocràtics que sovint dificulten les pràctiques innovadores i, al mateix temps, es vetllarà pel rigor dels centres en l'aplicació de projectes innovadors.

L'Administració educativa facilitarà l'intercanvi de bones pràctiques i reconeixerà adequadament els equips docents que les impulsin.

9. Els ensenyaments postobligatoris

Ampliar i millorar els ensenyaments postobligatoris constitueix un dels reptes educatius més importants que tenim plantejats, tal com es desprèn dels indicadors formatius comentats en la primera part d'aquest document.

L'origen d'aquest dèficit formatiu es troba sens dubte en l'elevat fracàs escolar de l'ensenyament obligatori i en el correlatiu abandonament prematur de molts alumnes del sistema educatiu. La necessària millora de les competències bàsiques en les etapes educatives obligatòries ha de desembocar en una estructura d'ensenyaments postobligatoris capaç de donar sortida a les necessitats de competitivitat de la nostra economia (necessitat d'innovació, d'increment de la productivitat, d'internacionalització i de qualificació de recursos humans) i a les necessitats de cohesió social.

El nou model d'ensenyaments postobligatoris ha d'incentivar la permanència dels alumnes en els itineraris postobligatoris; ha de potenciar l'aprenentatge del rigor científic i professional; ha d'integrar directament o indirectament els ensenyaments professionalitzadors, i ha d'afavorir itineraris professionals adequats a les necessitats actuals, amb una alta capacitat d'adaptació a la constant del canvi que presidirà el desenvolupament social i econòmic. Un model que haurà d'afavorir la flexibilitat (modularitat i capitalització d'aprenentatges) i les interconnexions que evitin la repetició d'aprenentatges ja fets.

Aquest nou model d'ensenyaments postobligatoris estarà integrat pel batxillerat, la formació professional, els programes de qualificació professional inicial, els ensenyaments de règim especial (ensenyaments artístics, d'idiomes i de tècnics esportius), l'educació de persones adultes i l'educació a distància. La Llei definirà les característiques de cada un d'aquests ensenyaments.

10. El finançament

Per garantir el funcionament eficaç del sistema educatiu de Catalunya i d'assegurar-ne tant l'equitat com la qualitat, l'Administració educativa ha de disposar dels recursos suficients, que s'hauran de preveure anualment en la Llei de pressupostos.

Sense ànim de fer-ne una enumeració exhaustiva, aquests recursos han d'atendre l'extensió de la gratuïtat al segon cicle de l'educació infantil, la consolidació del servei públic d'educació, l'impuls del primer cicle d'educació infantil, la innovació organitzativa dels centres educatius derivada de l'aplicació del principi d'autonomia, la potenciació de la funció directiva, el reforç de l'atenció als alumnes amb necessitats específiques, la millora de les competències bàsiques, l'aplicació dels programes d'aprenentatge d'una tercera llengua, l'extensió de les tecnologies de la informació i la comunicació a les aules, l'impuls de la carrera professional dels docents i la consolidació de la formació professional, dels ensenyaments de règim especial i de la formació permanent, així com la política de beques i ajuts.

Annex: taules de dades

Les dades del sistema

Taula 1. Evolució del nombre d'alumnes

Cursos	Nre. d'alumnes	Canvi anual
1998-1999	1.025.211	–
1999-2000	998.131	-27.080
2000-2001	989.551	-8.580
2001-2002	992.697	3.146
2002-2003	1.011.126	18.429
2003-2004	1.036.082	24.956
2004-2005	1.056.439	20.357
2005-2006	1.076.576	20.137
2006-2007	1.105.073	28.497
2007-2008	1.136.100	31.027

Font: Dades de l'inici de curs 2007-2008. Dossier de premsa.

Taula 2. Percentatge de graduats en ESO. Relació entre l'alumnat d'ESO que obté el títol de graduat i la població de 15 anys

Curs	2004-2005
Catalunya	72,2%
Espanya	70,4%

Font: MEC. Informe provisional 2007: Objetivos educativos y puntos de referencia 2010 (octubre de 2007), p.14.

Taula 3. Abandonament escolar prematur. Percentatge de població de 18 a 24 anys amb l'ESO, com a màxim, que no continua estudiant. Objectiu europeu 2010: com a màxim, 10%

Any	2005
Catalunya	32,9%
Espanya	30,8%
UE-25	15,2%
OCDE	18,0%

Font: CONSELL SUPERIOR D'AVALUACIÓ. Sistema d'Indicadors d'Educació de Catalunya 10 (desembre 2006), p. 74.

Taula 4. Percentatge de població amb titulació postobligatòria. Percentatge de població entre els 20 i 24 anys (ambdós inclosos) que han completat amb èxit, com a mínim, l'educació secundària postobligatòria. Objectiu europeu 2010: 85%

Any	2005
Catalunya	61,5%
Espanya	61,3%
UE-25	76,9%
OCDE	75,4%

Font: CONSELL SUPERIOR D'AVALUACIÓ. *Sistema d'Indicadors d'Educació de Catalunya 10* (desembre 2006), p. 118.

Anàlisi de resultats de rendiment escolar

Promoció escolar

Taula 5. Taxes de promoció escolar

Curs	2n. d'ESO	4t. d'ESO	2n. de batxillerat
2003-2004	84%	72%	75%

Font: CONSELL SUPERIOR D'AVALUACIÓ. *Informe per a la millora dels resultats del sistema educatiu a Catalunya* (febrer de 2007), p. 25, 29 i 33.

Avaluació de resultats

Taula 6. Percentatge global d'encerts dels alumnes de 6è. de primària segons àrea de coneixement (curs 2002-2003)

Àrea de coneixement	
Medi social i cultural de Catalunya	56,7%
Matemàtiques	56,8%
Llengua anglesa	60,8%
Llengua castellana	65,4%
Medi social i natural	67,5%
Llengua catalana	71,5%
TIC	77,8%

Font: Consell Superior D'avaluació. *Informe per a la millora dels resultats del sistema educatiu a Catalunya* (febrer de 2007), p. 40.

Taula 7. Taxes d'assoliment de competències bàsiques d'alumnes de 2n. d'ESO (curs 2003-2004)

Àmbits	
Matemàtic	53%
Lingüístic: anglès	54%
Científic	62%
Lingüístic: català	66%
Lingüístic: castellà	74%
TIC	86%

Font: CONSELL SUPERIOR D'AVALUACIÓ. *Informe per a la millora dels resultats del sistema educatiu a Catalunya* (febrer de 2007), p. 41.

Resultats PISA 2003

Taula 8. Pisa 2003. Rendiment global. Puntuació mitjana

	Competència matemàtica	Competència lectora	Competència científica	Resolució de problemes
Catalunya	494	483	502	493
Espanya	485	481	487	482
Mitjana OCDE	500	500	500	500
Màxim	550	543	548	550

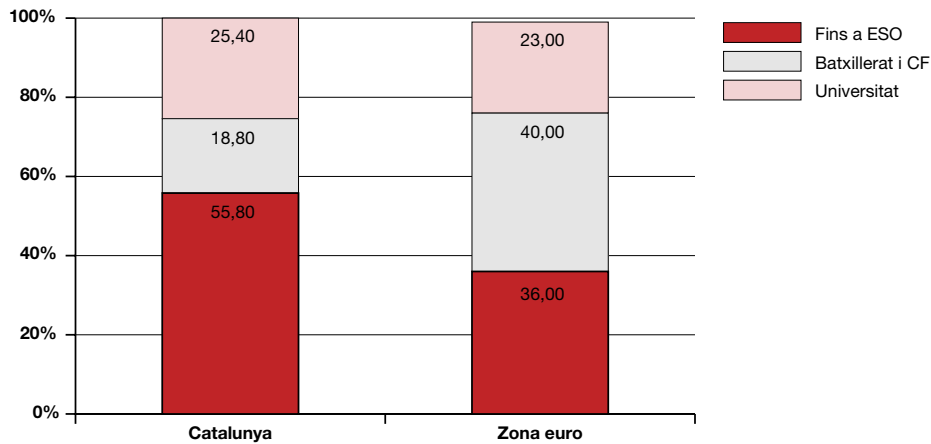
Font: CONSELL SUPERIOR D'AVALUACIÓ. *Estudi PISA 2003. Avançament de resultats* (desembre de 2004).

Competitivitat

Taula 9. Distribució de la població de 25 a 64 anys d'acord amb el nivell de formació màxim assolit (2004)

	Fins a ESO	Batxillerat, CFGM i GS	Universitat
Catalunya	55,8%	18,8%	25,4%
Espanya	56,0%	18,0%	26,0%
Zona euro	36,0%	40,0%	23,0%
OCDE	30,0%	45,0%	25,0%

Font: CONSELL SUPERIOR D'AVALUACIÓ. *Sistema d'Indicadors d'Educació de Catalunya 10* (desembre 2006), p. 13.

Taula 10. Taxa d'activitat de la població de 25 a 64 anys segons el nivell d'estudis (2004)

	Primària	ESO	Batxillerat i FPGM	FPGS	Universitat
Catalunya	47%	69%	73%	73%	89%
Zona euro	49%	63%	72%	79%	85%

Font: CONSELL SUPERIOR D'AVALUACIÓ. *Sistema d'Indicadors d'Educació de Catalunya 10* (desembre 2006), p. 107.

Dades extretes de l'estudi: OLIVER, J. "Demografia, immigració, mercat de treball i demanda d'educació a Catalunya. 2005-2010". Consell Català de Formació Professional.

Taula 11. Canvis en l'estructura de la demanda de treball a Catalunya per nivells educatius: 2005-2010. Creixement acumulat en milers de llocs de treball (hipòtesi moderada de creixement de la productivitat). Augment total: 511.000

Nivell d'estudis	Milers de llocs de treball
Baix (sense estudis)	-55
Baix (primària)	-9
Mitjà (FP)	49
Mitjà (BUP)	148
Alt (mòduls)	113
Alt (diplomatura)	109
Alt (llicenciatura/doctorat)	157

Taula 12. El pes dels immigrants entre els col·lectius de joves de 16 a 25 anys (1996-2006)

Franja d'edat	1996	2006
16 a 18 anys	2,2%	20,7%
19 a 21 anys	2,2%	22,0%
22 a 25 anys	2,4%	20,5%
De 16 a 25 anys	2,3%	21,0%

Canvi sociològic

Taula 14. Evolució del nombre d'alumnes estrangers

Curs	Alumnes estrangers	Increment absolut	Nre. total d'estrangers
1998-1999	16.620	-	1,8%
1999-2000	19.759	+3.139	2,1%
2000-2001	23.778	+4.019	2,5%
2001-2002	34.797	+11.019	3,7%
2002-2003	51.926	+17.129	5,4%
2003-2004	74.491	+22.565	7,6%
2004-2005	93.831	+19.340	9,3%
2005-2006	106.850	+13.019	10,5%
2006-2007	121.622	+14.772	11,8%
2007-2008	133.000	+11.378	12,5%

Font: Departament d'Educació. Dades de l'inici del curs 2007-2008. Dossier de premsa.

Taula 15. Comarques amb més del 15% de l'alumnat estranger (curs 2006-2007)

Comarca	Alumnat estranger
CATALUNYA	11,8%
Urgell	15,0%
Noguera	15,1%
Gironès	15,3%
Selva	15,7%
Pla d'Urgell	15,7%
Baix Penedès	15,7%
Pla de l'Estany	15,8%
Montsià	16,4%
Alt Urgell	16,5%
Garrotxa	16,9%
Cerdanya	18,4%
Baix Empordà	18,8%
Alt Empordà	21,3%
Segarra	21,5%

Font: DEPARTAMENT D'EDUCACIÓ. L'alumnat estranger no universitari a Catalunya (curs 2006-2007).

Taula 16. Les deu comarques amb més alumnes estrangers (curs 2006-2007)

Comarques	Alumnat estranger
Barcelonès	36.648
Vallés Occidental	11.634
Baix Llobregat	9.833
Maresme	6.160
Vallés Oriental	5.397
Tarragonès	4.591
Gironès	4.496
Baix Camp	4.148
Alt Empordà	3.728
Segrià	3.485

Font: DEPARTAMENT D'EDUCACIÓ. *L'alumnat estranger no universitari a Catalunya (curs 2006-2007).*

Taula 17. Municipis que tenen una presència alta d'alumnat estranger (més del 25% i més de 100 alumnes estrangers)

Municipi	Comarca	Nre. d'alumnes estrangers	% sobre el total d'alumnes
Salt	Gironès	1.686	42,9%
Lloret de Mar	Selva	1.108	26,8%
Manlleu	Osona	872	25,0%
Roses	Alt Empordà	801	25,5%
Castelló d'Empúries	Alt Empordà	552	37,9%
Canovelles	Vallès Oriental	470	27,9%
Guissona	Segarra	301	29,4%
Castell i Platja d'Aro	Baix Empordà	281	28,1%
L'Escala	Alt Empordà	274	26,2%
Ulldecona	Montsià	239	29,0%
Cadaqués	Alt Empordà	144	42,2%
Artesa de Segre	Noguera	136	25,7%
La Jonquera	Alt Empordà	124	27,3%
El Perelló	Baix Ebre	115	31,9%

Font: DEPARTAMENT D'EDUCACIÓ. *L'alumnat estranger no universitari a Catalunya (curs 2006-2007).*

Taula 18. Municipis amb més de 1.000 alumnes estrangers

Municipi	Comarca	Nre. d'alumnes estrangers	% sobre el total d'alumnes
Barcelona	Barcelonès	23.037	10,6%
L'Hospitalet de Ll.	Barcelonès	6.634	21,2%
Badalona	Barcelonès	3.849	11,8%
Terrassa	Vallès Occidental	3.577	12,0%
Sabadell	Vallès Occidental	2.991	9,1%
Sta. Coloma de Gr.	Barcelonès	2.858	20,5%
Reus	Baix Camp	2.756	15,2%
Lleida	Segrià	2.739	11,5%
Mataró	Maresme	2.713	14,0%
Tarragona	Tarragonès	2.684	11,0%
Girona	Gironès	2.110	11,1%
Salt	Gironès	1.686	42,9%
Manresa	Bages	1.664	14,3%
Cornellà de Llobregat	Baix Llobregat	1.662	16,4%
Figueres	Alt Empordà	1.501	19,5%
Granollers	Vallès Oriental	1.375	12,0%
Rubí	Vallès Occidental	1.363	14,3%
Vic	Osona	1.318	16,9%
Lloret de Mar	Selva	1.108	26,8%
Olot	Garrotxa	1.090	18,5%
Castelldefels	Baix Llobregat	1.058	15,2%
Sant Cugat del Vallès	Vallès Occidental	1.003	6,5%

Font: DEPARTAMENT D'EDUCACIÓ. *L'alumnat estranger no universitari a Catalunya (curs 2006-2007).*

Taula 19. Alumnat estranger no universitari a partir de 2n. cicle d'educació infantil, per grups d'estats

Grups d'estats	Públic	Privat	Total	Percentatge
Resta de la Unió Europea	6270	1364	7634	6,3%
Europa no comunitària	11269	2068	13337	11,0%
Magrib	28763	3487	32250	26,5%
Àfrica no magribina	4737	709	5446	4,5%
Amèrica del Nord	316	152	468	0,4%
Amèrica del Sud i Central	45332	8332	53664	44,1%
Àsia i Oceania	6841	1982	8823	7,3%
Total	103528	18094	121622	100,0%

Font: DEPARTAMENT D'EDUCACIÓ. *L'alumnat estranger no universitari a Catalunya (curs 2006-2007).*

Taula 20: Distribució de l'alumnat estranger segons la titularitat del centre

Curs 2006-2007	C. públics		C. privats		Total
	Alumnes	Percentatge	Alumnes	Percentatge	
Tot l'alumnat	651.542	63,1%	381.761	36,9%	1.033.303
Alumnat estranger	103.528	85,1%	18.094	14,9%	121.622

Font: DEPARTAMENT D'EDUCACIÓ. *L'alumnat estranger no universitari a Catalunya (curs 2006-2007)*.

Taula 21. Evolució del percentatge d'alumnat estranger segons la titularitat del centre

Curs	C. públics	C. privats	Total
2000-2001	3,6%	0,9%	2,5%
2006-2007	15,9%	4,7%	11,8%

Fonts: DEPARTAMENT D'EDUCACIÓ. *L'alumnat estranger no universitari a Catalunya (curs 2006-2007)*. MINISTERIO DE EDUCACIÓN Y CIENCIA. *Estadísticas de las enseñanzas no universitarias (curso 2000-2001)*.